

Berliaantjes

Sprookjes voor volwassenen

Waarom schrijf ik!

Dat is de vraag welke ik mezelf in het verleden nog wel eens wel een stelde.

Het antwoord is voor een deel makkelijk te geven;

voor het op papier zetten van gedachtenspinsels en droombeelden is geen verdere reden nodig dan het gevoel dat ik wat kwijt wil.

Dat kan dan ook op elk moment en op elke plek.

Het geven van meningen in de vorm van een column is anders en daarover gaat een deel van mijn verklaring;

waarom schrijf ik?.

Ik denk dat het beter bij me past!

Ik houd zeker ook van een discussie over verschillende onderwerpen maar dan gaat toch te vaak de essentie van mijn mening verloren.

Men verwijt mij dan regelmatig dat ik daarin eigenwijs ben en wie ben ik om dat tegen te spreken!

In het vuur van een debat kan ik nog wel eens wat teveel doordraven en later, soms te laat, ontdekken dat ik eerder had moeten zwijgen.

Het eerdere gegeven van eigenwijs zijn laat dan vaak ook weinig ruimte over!

Het betekend dan dat ook mijn gelijk, en ja dat komt ook voor, niet wordt herkend of begrepen.

In tekst kan ik beter mijn mening onder woorden brengen zonder te worden geïnterrumpeerd, niet wordt begrepen of geen ruimte krijg.

Duidelijk is dat het een 'n gevolg is van het ander en dat ik dus als eerste de hand in eigen boezem moet steken!

In tekst kan ik elk moment mijn mening of de manier waarop ik die breng wel corrigeren of aanpassen.

Mijn ervaring is dat mijn mening in tekst meer weerklank vind.

Soms lukt het toch ook wel weer een discussie uit en kan ik me daarin weer heel eigenwijs laten horen.

Dan is de cirkel weer rond.

Overigens is het met de moderne middelen eenvoudig het woord en de tekst te gebruiken.

Dit in tegenstelling tot vroeger!

Ook toen vertrouwde ik mijn mening of verhaal wel toe aan papier maar door de diverse doorhalingen werd het dan of onleesbaar of in elk geval zelfs voor mezelf onduidelijk.

Wat ik wel heb vastgesteld is dat de moderne communicatie in beeld ook zijn nadelen heeft!

Meteen reageren op een minder prettige mail leidt dan vaak tot een snelle en felle reactie.

Dat geeft dan weer aanleiding tot nog meer mail voor het, en dan weer hopelijk wel in een goed gesprek, wordt opgelost!

Ik heb me dan ook voorgenomen niet meteen per mail te reageren op dat wat me ergert.

Even wachten levert meestal een beter afgewogen reactie!

Dat is dus een verklaring voor dat deel wat slaat op het geven van mijn mening maar is niet de reden waarom ik me waag aan het schrijven van poëzie, korte verhalen en zelfs een Roman.

De verklaring daarvoor is dat ik naast eigenwijs ook vaak een dromer, een naïeveling en nog vaker een fantast ben.

Een fantast die dan de behoefte heeft die fantasieën aan het papier toe te vertrouwen.

Soms is er de hoop dat anderen in mijn fantasie mee willen gaan of, nog beter, er hun eigen fantasie mee kunnen aanwakkeren.

Ik moet wel erkennen dat bij het stijgen van de jaren de fantasie steeds toeneemt.

Waarschijnlijk omdat de werkelijkheid steeds verder vervreemd, minder ruimte geeft echt te beleven en meer negatieve dan vrolijke beelden verspreid!

Steeds vaker daarom heb ik de behoefte me terug te trekken in mijn eigen wereld, die van de fantasie!

Dromen zijn soms bedrog.

Dromen zijn inderdaad bedrog maar het grote voordeel is dat dit bedrog niet strafbaar is.
Was dat wel zo dan liep er waarschijnlijk niemand meer vrij rond of was het iemand die nooit hadden leren dromen.
Voor mij geldt het laatste beslist niet!
Nee, mij kan hoogstens worden "verweten" dat ik soms te veel in dromenland ben.
Verwijten is overigens naar mijn mening nooit hierop van toepassing.
Trouwens ik noem mijn regelmatige afwezigheid ook niet in dromenland maar ik leef dan in mijn fantasie wereld.
Ik kan ieder aanbevelen ook eens die wereld te bezoeken.
Is de normale wereld regelmatig hard en soms meedogenloos in de fantasiewereld komt dat alleen voor als je zelf helemaal het spoor bijster bent.
Een ander voordeel van die andere wereld is dat je nooit ouder wordt tenzij je dat zelf wilt.
Er is ook geen concurrentie of hij wordt door mij meteen uitgeschakeld.
Op sportgebied heb ik al de grootste tegenstanders verslagen.
Intellectueel ben ik uiteraard ook vrijwel niet te evenaren.
De vrouwen zijn natuurlijk allemaal ook geweldig op mij gesteld.
Diezelfde fantasiewereld geeft me ook de mogelijkheid mijn overleden dierbaren te blijven ontmoeten.
Natuurlijk, je kunt niet blijvend uit de realiteit ontsnappen en dat is ook niet wat ik zou willen.
Er zijn ook in die wereld voldoende prachtige momenten.
De fantasie helpt daarbij wel om er naar te blijven zoeken en, indien gevonden, er van te genieten!
Soms zijn ze zelfs mooier dan de beste fantasie.
Helaas worden de mooie momenten van de werkelijkheid steeds minder zichtbaar of wordt er minder moeite gedaan ze op te zoeken en beleven.
We zijn dan te jachtig en bezig met die dingen die minder noodzakelijk, zelfs totaal overbodig zijn.
Ouder worden betekent vaak dat men gaat terug kijken en het verleden verheerlijken maar zal dat niet zijn omdat je steeds meer en beter het onderscheid gaat maken tussen wat wel en niet belangrijk is!
Dat duidelijk maken aan de jeugd is precies zo moeilijk als het was voor onze ouders.
Je moet het zelf ontdekken.

Berlia

Dromen.

Ik had een droom.
Nee, het leek geen mooie droom.
Ik was alleen op een grote witte vlakke en verdwaald.
Hoe ik er was gekomen werd in mijn droom niet echt duidelijk zoals dat in de meeste dromen is.
Ik liep al uren rond en zag nog steeds alleen maar een groot wit veld.
Plots, ik keek even achter me stond daar een groot grijs dier.
Ik ben niet de kleinste maar ondanks dat het beest op vier poten stond was het bijna net hoog als ik.
Het beest keek me aan alsof ik een lekker hapje was.
Er was geen boom of andere schuilplaats in de verre omtrek.
Ik deed het enige wat ik dacht te kunnen doen en zette het op een lopen wel beseffend dat het een hopeloze opgave zou zijn.
Het logge beest volgde me dan ook zonder zich te haasten, wel wetend dat ik het nooit zou redden.
Na enkele honderden meters viel ik dan ook, helemaal buiten adem op de grond.
Ik lag voorover met mijn gezicht op de grond wachtend op de ramp die zou komen.
Zo lag ik minuten lang verstijfd in het zand of wat de witte massa ook mocht zijn.
Er gebeurde nog steeds niets en langzaam begon ik uit mijn angstverlamming te komen en kreeg weer een sprankje hoop.
Toch wachtte ik nog even voor ik heel langzaam durfde op te kijken.
Het beest, laat ik het voor het gemak maar Beest blijven noemen, stond echter nog steeds vlak naast me maar deed blijkbaar geen enkele moeite me aan te vatten.
Het stond en keek naar me maar verder gebeurde er niets.
Het leek of het er op wachtte dat ik zou reageren.
Zou het dan misschien toch niet zo zijn dat hij me wilde aanvallen!
Had hij misschien net nog zoveel eten gehad dat hij mij nu nog niet nodig had!
Spaarde hij me tot hij weer honger zou krijgen?
Al die overwegingen schoten als een flits door mijn hoofd.
Maar wat kon ik doen om het laatste te voorkomen!
Helemaal niets.
Ik was helemaal aan zijn willekeur over geleverd.
Heel voorzichtig ging ik langzaam zitten om te zien of hij zou reageren.
Dat gebeurde niet.
Hij bleef me blijkbaar belangstellend aankijken.
Zou ik het dan toch nog maar eens proberen!
Ik keek even rond of er misschien toch wat in de buurt was waar ik naartoe zou kunnen rennen en me misschien enigszins zou kunnen beschermen.
Niets was er in de wijde omtrek wat me hoop kon geven.
Ik besloot gewoon te gaan lopen en niet te rennen.
Kijken wat er dan zou gebeuren?
Het enige was dat hij in mijn looptempo achter me bleef.
Mijn angst was zeker nog niet weg maar er kwam nu toch ook wat verwondering bij.
Wat wilde hij dan?
Was dit dan toch het bekende Kat en Muis spelletje!
Als hij dat wilde had het ook geen zin te gaan rennen dus ik bleef maar gewoon lopen.
Na me zo een tijdlang gevolg te hebben bleek Beest zonder dat het me was opgevallen naast me te zijn komen lopen zo dicht dat ik angstig begon uit te wijken.
Of dat nu net zijn bedoeling was weet ik niet maar waarom ging hij ineens ook wat sneller lopen.
Jij sneller, dan stop ik maar even dacht ik hoopvol.
Dat bleek duidelijk niet de bedoeling want hij kwam terug en met een duw met zijn enorme hoofd tegen mijn schouder maakte hij duidelijk dat ik wel moest volgen.
Of het was door de manier waarop beer me aankeek of door de toch wat voorzichtige duw tegen mijn

schouder, ik weet het niet, maar ik kreeg langzaam het gevoel dat hij niet echt iets kwaads van plan was. Maar wat wilde hij dan wel en waar wilde hij met mij naartoe?

Weer zette Beest er een drafje in maar toen hij zag dat ik niet mee ging rennen bleef hij maar naast me waarbij hij steeds door wat stootjes met zijn hoofd tegen mijn schouder aangaf welke kant we op moesten. Hoe het ook kan, ik had niets gezien maar opeens stonden we voor een groepje kleine boompjes omgeven met wat groen.

Midden tussen die bomen bleek een groot, niet al te diep hol.

Daar moest ik mee naartoe.

Dus toch een hap voor later?

Het bleek nergens uit.

Sterker na even het hol ingedoken te zijn kwam Beest terug met iets wat op noten en appels leek.

Hij hield het met een van zijn grote voorpoten tegen zich aan gedrukt

Hij dropte alles voor me op grond en keek toe hoe ik reageerde.

Ik keek echter alleen maar stomverbaasd!

Het kon toch niet waar zijn dat het grote logge Beest mij ging voeren!

Zijn dwingende blik maakte me echter toch duidelijk dat het de bedoeling was dat ik ging eten.

Ik nam dus voorzichtig dat wat op een grote appel leek, rook er even aan en nam een beet.

Die eerste hap smaakte zo heerlijk dat ik snel verder ging met eten.

Het dier keek met een voor mij tevreden blik toe.

Ik had inderdaad honger gekregen en al snel had ik de tweede "appel" en wat noten naar binnen gewerkt.

Opeens, nadat hij eerst nog wat fruit gehaald had, liet Beest zich naast me op de grond zakken en begon mee te eten.

Het leek of het de normaalste zaak was dat we daar zo samen zaten.

Alles was intussen zo vertrouwd geworden dat ik mijn angst helemaal was vergeten en me zelfs heel prettig begon te voelen.

Mijn ogen werden, door de spanning die weg gegleden was, en door het eten, steeds zwaarder en langzaam zakte ik helemaal weg in een diepe slaap.

Hoe lang ik daar zo gelegen had weet ik niet maar toen ik wakker werd leek Beest te zijn verdwenen.

Dat dat niet zo was bleek al snel toen hij weer vanuit zijn hol naar me toe kwam.

Hij had waarschijnlijk ook geslapen want hij geeuwde met zijn enorme bek wijd open.

Waarom schrik ik niet van die enorme bek dacht ik nog.

Maar nee, het werd steeds meer duidelijk dat Beest me als zijn maatje beschouwde want weer had hij wat sappige vruchten meegebracht.

Net toen ik de eerste hap wilde nemen klonk er ergens achter me een sirene.

Het leek wel een brandweerauto!

Plots was Beest verdwenen, zat ik niet meer in het witte zand maar lag in mijn eigen bed.

Naast me lag mijn vrouw die ook net was wakker geschrokken.

Wat lag jij toch te draaien zei ze nadat we hadden vastgesteld dat het inderdaad een brandweerauto was geweest?

Ik probeerde het te vertellen maar na de grote witte vlakke stokte mijn herinnering even.

Had ik het nu maar eerder opgeschreven!

Berlia

Melancholie